

ἐδῶ καλέ... εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον... νὰ την...
 Ὁ Ἀντώνιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, τότε
 πρῶτην δῆθεν φορὰν, πρὸς τὸ χαμηλοφώ-
 νως ὑποδειχθὲν μέρος. Ἀλλ' ἀμέσως τὴν
 ἀπέστρεψεν.

— Αὐτὴν, καλέ, τὴν 'ξεύρω.

— Τίνος εἶνε;

— Τοῦ Α*.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Μαρία.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὴν Ὁδὸν Πειραιῶς. Μὰ δὲν
 μοὺ λέγεις, Ἀνδρέα, τόσον πολὺ σοὺ ἐκί-
 νησε τὴν προσοχήν!

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐξηκο-
 λούθει προσδίδων τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη
 τὸν ἠτένιζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μεθ'
 ὅσης ἀδιαφορίας καὶ τοὺς διερχομένους
 ἀνθρώπους ἢ τὰ ἐκάστοτε ἀναπτόμενα
 βεγγαλικά φωτὰ.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισες; ἠρώτησε
 πάλιν τὸν φίλον τοῦ Ὁ Ἀνδρέας.

— Μοὶ τὴν ἐσύστησαν εἰς τὸν χορὸν τῆς
 θεῆς μου. Μὰ τί τῆς ἔβρισκες ἐπὶ τέλους
 καὶ μ' ἐρωτᾷς ἔτσι;

— Εἶνε ὠριστάτη.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐσιώπησε καὶ ἔκυψε
 νὰ ἴδῃ, διότι μακρόθεν ἤκουετο ὁ ποικίλος
 θόρυβος ἐπικηδείου πομπῆς, ἥτις ἐπλησί-
 αζεν ὁλοέν.

Ἦτο ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Μητροπόλεως.
 Ἡ ὁδὸς ἔλαβε νέαν ζωὴν ἡ φωταΐα ἐδι-
 πλασιάζοιτο οἱ ἐξῶσται ἐπληρώθησαν κυ-
 ρίων καὶ κηρίων ἐν τοῖς πεζοδρομίοις ἐπε-
 κράτησε συνωθισμός· πυροτεχνήματα διέ-
 σχισαν τὸν ἀέρα, βεγγαλικά φωτὰ μυρία
 ἀνῆλθον, καὶ ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους
 ταύτης ἀνκινήσεως παρήλασε—πᾶν ἄλλο
 ἢ πένθιμος—ἡ πένθιμος πομπή.

Αἶφνης ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ζωη-
 ροτάτης ἐντάσεως, ἀνέλαμψεν εἰς τὸ μέρος
 ὅπου ἴσταντο οἱ δύο φίλοι. ἐν ᾧ πρὸ αὐτῶν
 ἡ λιτανεὶα ἀνείλισσε τὸ κυριώτερον αὐ-
 τῆς μέρος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Ἀνδρέας
 ἔστρεψε πάλιν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε
 τὴν Μαρίαν. Πόσον ἦτο ὠραία, ῥοδόχρους
 ὅλη, ὑπὸ τὸ ἀπλετον-ἐκείνο φῶς! Διετή-
 ρει τὴν αὐτὴν ἐπιβάλλουσαν, ὡς ἀγάλμα-
 τος ἀκινήσιαν, ὅτε τὸ χειρόκτιον τῆς χει-
 ρὸς τῆς ῥοδόχρου, ἔψυξε τὸ μέτωπόν της
 τὸ ὠραῖον ῥοδόχρουν, τοὺς ὤμους της τοὺς
 τορνευτοὺς ῥοδοχρόους, καὶ ἀπετελέσθη πρὸ
 αὐτῆς, ῥοδόχρουν καὶ αὐτό, ἐνόμιζες, τὸ
 σωστικὸν σημεῖον τοῦ σταυροῦ... Προσεῖδε
 τὸν νεανίαν καὶ ῥοδόχρους ἀκτὶς ἐκτοξευ-
 θεῖσα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡρέμα διεπέρασε
 τὴν καρδίαν του.

Ἦτο τὸ πρῶτον τῆς βλέμματος βλέμματος οὐ-
 χὶ ἀδιάφορον καὶ τυχαῖον ὅπως τὰ πρῶτα,
 ἀλλὰ βλέμμα πλήρες βαθυτάτης σημασίας.
 Τί ἤθελεν ὁ ὠραίος ἐκεῖνος νέος καὶ τὴν
 ἔβλεπεν ἀπὸ τῆς ὥρας τοσοῦτω ἐπιμό-
 νως, ἀκόμη καὶ καθ' ἡν στιγμήν διήρχετο
 πρὸ αὐτοῦ ὁ νεκρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Μη-
 τροπολίτης, καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ αἱ
 Ἀρχαί; Ἐνώπιόν του νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος
 καὶ αὐτὸς νὰ βλέπῃ ὀπίσω του;—Καὶ ὁ
 σταυρὸς τῆς ἐκείνης; Μὴ ἦτο ἄρα γε ἀλε-
 ξιτήριον κατὰ τοῦ πλάνου ἔρωτος, τὸν

ὅποιον ἡσθάνετο λάθρα ὑπερπερήμενον εἰς
 τὰ παρθενικά της στήθη;...

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐπιτάφιος εἶχε παρέλθει
 καὶ ἡ ὁδὸς ὁλοέν ἡρημοῦτο. Εἰς γέρον καὶ
 ἀξιόπρεπτος κύριος ἐπλησίασε τὸν ὁμίλον
 τὸν κατέχοντα τὴν εἴσοδον τοῦ Ξενοδοχείου
 τῆς Ἀγγλίας, ἀντήλλαξε φιλοφρονήσεις
 τινὰς μετὰ πολλῶν κυριῶν, καὶ κατόπιν
 ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὴν Μαρίαν.
 Ἐκείνη ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ζωηρότη-
 τος καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀργυρόχρος γέλως της καὶ
 ἡ γλυκεῖα φωνὴ της ἔφθονον μέχρι τοῦ
 Ἀνδρέα, ὁ ὅμιλος ἐκινήθη σύσσωμος ν'
 ἀναχωρήσῃ.

Τὸ ῥοδόχρουν βεγγαλικὸν φῶς ἐπέροιψεν
 ὡρὰς τὰς τελευταίας του ἀκτίνας καὶ
 ἐσβέσθη.

Ἡ Μαρία προσεῖδε τελευταῖον τὸν Ἀν-
 δρέαν καὶ ἐκινήθη προχωροῦσα μὲ βήμα
 βασιλίσσης.

— Πηγαίνουμεν, Ἀντώνιε!

— Πηγαίνουμεν, ναί.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἡτοιμάσθησαν νὰ τὴν
 ἀκολουθήσωσιν.

Ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς της ὁ Ἀνδρέας
 ἡσθάνθη τι κενόν· καὶ βεβαίως, τὸ αἶσθημα
 ὅπερ συναλάμβανε δι' αὐτὴν, δὲν ἦτο ποσὸς
 ἀδιάφορον...

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν,
 παρῶς τις ἀνθρώπου, σκιά τις μάλλον,
 ῥάκη περιβεβλημένη, καὶ ἐσμὸν βεγγαλικῶν
 φώτων κρικοῦσα, διέσχισε τὸ πλῆθος τρέ-
 χουσα καὶ κραυγάζουσα ἀηδῶς:

— Πάρτε γαλλικὰ φώσφορα! τρεῖς δε-
 κάρες τὸν κα!

Ὅτε περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀνδρέας,
 χωρισθεὶς τοῦ φίλου τοῦ Ἀντωνίου, ἐπέ-
 στρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπεχώ-
 ρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἂν καὶ ἡ ὥρα
 ἦτο προκεχωρηκυῖα καὶ ἡσθάνετο ὅτι
 ἐνύσταζεν, ἐν τούτοις δὲν ἐδύνατο ν' ἀπο-
 κοιμηθῇ. Αἶ, καὶ ποῖος τῶν ἀναγνωστῶν
 μου, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀναγνώστριν μου,
 δὲν ὑπέστη τὸ πάθημα τοῦτο! Ἐπὶ
 μακρὸν χρόνον κατέτρυχε τὸ πνεῦμά του
 ἡ ἀνάμνησις τῆς ὠραίας ἐκείνης νεανίδος,
 ἥτις τοσοῦτω εἶχε κινήσει τὴν προσο-
 χήν του!

Τέλος ἀπεκοιμήθη· ἀλλ' ὁ ὕπνος του
 δὲν ὑπῆρξεν ἀπηλλαγμένος ὀνειρώδων. Ὅτε
 δὲ τὴν πρῶταν ἀφύπνισθη τεταραγμένος,
 ἐξ ὧν τῶν φασμάτων τῶν ἀόριστων
 ὅσα παρήλασαν πρὸ αὐτοῦ τὴν νύκτα,
 δὲν ἐνεθυμεῖτο εὐκρινῶς ἢ τὴν Μαρίαν,
 ὠραίαν, ῥοδόχρουν, ποιοῦσαν τὸ σημεῖον
 τοῦ σταυροῦ, καὶ ὡς στέμμα ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς της, ὡριώσας, ὡς ἐκ τῆς ἀπλέτου
 λάμψεως τοῦ ῥοδοχρόου βεγγαλικοῦ, τὰς
 φωτεινὰς λέξεις: *Grand Hôtel d'An-*
gletterre!

[Ἐπειτα συνέλκει.]

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ λαμπρὸν μυθι-
 στόρημα ἡ Βασίλισσα Μαργώ, τοῦ δια-
 σήμου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δου-
 μᾶ, ἐξίστανται, βεβαίως, διὰ τὸ αἰμοβόρον

τῆς θρησκομανοῦς καὶ προληπτικῆς Αἰ-
 κατερίνης τῶν Μεδίκων, χάριν τῆς ὁποίας
 ἐχύθησαν ἐν Γαλλίᾳ χεῖμαρροι αἱμάτων.
 Τὸ γυναικίον τοῦτο μεγίστην σημασίαν ἀπέ-
 δίδεν εἰς προφῆτας καὶ ἀστρολόγους, καὶ
 διὰ τοῦτο πλείστους εἶχε συλλέξει ἐν τῇ
 αὐτῇ τῆς, παρὰ τῶν ὁποίων ἐζήτει νὰ
 μάθῃ τὰ μέλλοντα. Πρὸ πάντων δὲ με-
 γίστην πίστιν ἔδιδεν εἰς πονηρὸν τινα ἐκ
 Φλωρεντίας ἀστρολόγον τὸν Κόσιμον
 Ρουτζιέρην (Cosimus Ruggieri), ὅστις
 πάντοτε ἐδείχθη εὐτυχὴς εἰς τὰς πρὸς
 τὴν Αἰκατερίνην προφητείας του.

Ἡ Αἰκατερίνη ἠθέλησέ ποτε νὰ μάθῃ
 παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν τόπον, ἐν τῷ ᾧ ποίῳ
 θὰ ἀποθάνῃ· ὁ Ρουτζιέρης λοιπὸν μετὰ
 προσεκτικὴν καὶ ἐκτενῆ τῶν ἀστέρων ἐξέ-
 τασεν ἀπεφάνθη ὅτι ἡ βασιλομήτωρ θὰ
 ἀποθάνῃ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ (St. Ger-
 main). Ἡ ἡγεμονίς ἀκούσασα τὴν προ-
 φητεῖαν ταύτην, ἀμέσως ἐγκατέλιπε τὸ
 Κερμαϊκόν, διότι ἔκειτο ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ
 Ἀγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὠζερροῦ, οὐδέποτε
 δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν *Laye* πύργον τοῦ Ἀ-
 γίου Γερμανοῦ, καὶ τέλος ἔπραξε πᾶν ὅ,τι
 ἠδύνατο ὅπως διαψεύσῃ τὴν προφητείαν
 τοῦ Κοσίμου. Ἐτίσε δὲ ἴδιον ἀνάκτορον,
 ἐν τῷ ᾧ ποίῳ ἔζησε περὶ τὰ 14 ἔτη, χωρὶς
 ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦτου ἐπὶ πολὺ, ὅπως
 μὴ συναντήσῃ τόπον τινα, φέροντα τὸ
 ὄνομα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1589 προσβληθεῖσα ἡ
 Αἰκατερίνη ὑπὸ πυρετῶν, ἔθεσε τοὺς ἰα-
 τρούς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ζωῆς της,
 ἐκείνη ὅμως δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀποθάν-
 ῃ. Μ' ὅλα ταῦτα ἐκάλεσεν ἰερεᾶ ὅπως
 τὴν ἐξομολογήσῃ. Εἰσερχομένον τοῦ ἱε-
 ρεῖος ἡ Αἰκατερίνη ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ
 ἐκκλητικοῦ καὶ περιφθορῆς, ἀμέσως δὲ κα-
 ταπέσχετο ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐξέψυξε
 τὴν μικρὰν αὐτῆς ψυχὴν εἰς τὰς ἀγκάλας
 τοῦ ἐξομολογητοῦ.

Ὁ ἱερεὺς ἐκκλείτο... Ἀγιος Γερμανός.

Τὸ γεγονός εἶνε ἱστορικόν, ὅπως ὅμως
 ὁ ἀναγνώστης μὴ δώσῃ πίστιν, ὅτι δυ-
 νατὸν νὰ ὑπάρχωσι μάντις καὶ ἀστρονό-
 μοι προλέγοντες τὰ μέλλοντα, ἀναφέρο-
 μεν ὅτι ὁ πονηρὸς οὗτος Ρουτζιέρης, ἐπὶ
 τῆς ἐπιθανατίου του κλίνης, ὡμολόγησεν
 ὅτι ὁλόκληρος ἡ τέχνη αὐτοῦ ὑπῆρξεν
 ἀπάτη καὶ ψεῦδος, καὶ ὅτι δὲν ἐπίστευεν
 οὔτε εἰς Θεόν οὔτε εἰς Διάβολον! Συνε-
 πείχ' τούτου τὸ πτώμα τοῦ Ρουτζιέρη,
 θεωρηθέντος ὡς μεγάλου κακούργου, ἐσύρ-
 θη μέχρι τοῦ ἰκριώματος καὶ ἐκρεμάσθη
 ἀπὸ τῆς ἀγχόνης.

ΜΕΛΩΝ

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορη-
 μάτων· πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς
 ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἑξῆς βιβλία

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδίας Ἡγεμονίδας, μυθιστόρημα τοῦ Γιου-
 λίου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φω-
 τάκου, ὑποστίσις τοῦ Κολοκοτρώνη, 80. [ἐκδ. Ταχ. 1.20].

«Ἑλληνικὸν Ἀγῶνα καὶ Τριακοσάεττον ἔπος, διήγημα
 Γρ. Α. Σεντούλου, 8. 1.

«Ἐπιστολὴ κατὰ Μυθιστορίας, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Εἰκόνες, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καρπούργου, λ. 60.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΩΣ «ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3